

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

05 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Anatolie Țurcan și Elena Cobzac,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Rotaru Vitalie în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Cimișlia sediul Leova din 21 decembrie 2018 și deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 25 iunie 2019, în cauza penală în privința lui

*Ștefanița Gheorghe Xxx, născut la xxx,
originar și domiciliat în xxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 26.04.2016 - 21.12.2018;

Instanță de apel: 23.01.2019 - 25.06.2019;

Instanță de recurs: 04.09.2019 - 05.02.2020.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Cimișlia din 21 decembrie 2018, Ștefanița Gheorghe a fost condamnat în baza art.349 alin.(1¹) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art.90 Cod penal executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Procesul cu privire la acțiunea civilă depusă de partea vătămată Gospodinov Grigore a fost încetat.

Prin aceeași sentință procesul penal în privința lui Ștefanița Marin, învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art.349 alin.(1¹) Cod penal, a fost încetat în legătură cu decesul inculpatului.

2. Instanța de fond a constat că, la 23.01.2015, în jurul ora 18.00, Ștefanița Gh. având scopul aplicării violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere, aflându-se în stradă în s. Tigheci, r-nul Leova, timp în care

colaboratorii IP Leova, Jomir S., Gospodinov Gr., Prepeliță M. și colaboratorului INI Direcția Sud, Leva A. exercitau atribuțiile de serviciu în procesul investigării unui caz de omor, având intenția de a sista activitatea de serviciu a persoanei cu funcție de răspundere, care se afla în exercițiul atribuțiilor de serviciu, intenționat i-a aplicat o lovitură cu piciorul în regiunea feții colaboratorului IP Leova, Jomir S., cauzându-i dureri fizice.

Ulterior, la aceeași dată, tot el, continuându-și acțiunile sale ilicite, fiind urcat în automobilul de serviciu al IP Leova de marca/model "Dacia Logan" cu n/î MAI 7108, pentru a l transportat la sediul primăriei s. Tigheci, r-nul Leova, în scopul identificării și documentării, aflându-se pe scaunul din spate. în timpul deplasării mijlocului de transport, a deschis ușa din partea dreaptă spate, a aplicat lovituri cu picioarele în podul și în ușa din spate a automobilului și, după ce a fost stopat automobilul, având intenția de a sista activitatea de serviciu a persoanei cu funcție de răspundere, care se afla în exercițiul atribuțiilor de serviciu, intenționat i-a aplicat o lovitură cu piciorul în regiunea pieptului colaboratorului IP Leova, Prepeliță M., cauzându-i conform concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr.16 din 26.01.2015 echimoză în regiunea pectorală pe stânga la nivelul coastei 5 pe linia medio-claviculară, ce se califică ca vătămări corporale neînsemnate.

Ulterior, la aceeași dată, tot el, continuându-și acțiunile sale ilicite, fiind urcat în automobilul de marca/model "Vaz 2106" cu n/î CH AB 322, pentru a fi transportat la Spitalul raional Leova, în scopul examinării medicale de constatare stării de ebrietate, aflându-se pe scaunul din spate în timpul deplasării mijlocului de transport, la intrare în or. Leova, având intenția de a sista activitatea de serviciu a persoanei cu funcție de răspundere, care se afla în exercițiul atribuțiilor de serviciu, intenționat l-a apucat cu mâna de gât, strangulându-l pe colaboratorul INI Direcția Sud. Leva A., care conducea automobilul, cauzându-i conform concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr.14 din 26.01.2015 echimoze pe suprafața laterală stângă a gâtului, ce se califică ca vătămări corporale neînsemnate.

3. Avocatul Rotaru Vitalie în numele inculpatului Ștefanița Gheorghe, a declarat apel, solicitând casarea sentinței, cu dispunerea rejudecării cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului Ștefanița Gheorghe, întrucât fapta nu a fost săvârșită de către acesta, iar faptele acestuia nu întrunesc elementele infracțiunii.

În motivarea apelului declarat autorul acestuia a invocat următoarele argumente:

- învinuirea adusă inculpatului nu corespunde adevărului și în acțiunile acestuia lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate;

- din totalitatea probelor documentate de către partea acuzării nu s-a demonstrat prezența faptei prejudiciabile exprimată prin acțiunea de aplicare a violenței în scopul sistării activității de serviciu a persoanelor cu funcție de răspundere;

- potrivit art.51 Cod penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Răspunderii penale este supusă numai persoana vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de legea penală;

- infracțiunea prevăzută de art.349 alin.(1¹) Cod penal, este una formală și se consideră consumată din momentul când amenințările cu vătămarea integrității corporale

sau a sănătății au fost recepționate de persoana cu funcție de răspundere aflată în exercitarea activității ei de serviciu, iar latura subiectivă manifestându-se prin intenție directă, făptuitorul trebuind să conștientizeze caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, să prevadă riscurile și urmările nefaste care puteau surveni în urma acțiunilor sale și a manifestat voința concretă privind survenirea acestora;

- făcând încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, acuzarea nu a demonstrat scopul comiterii infracțiunii ce afectează latura subiectivă a infracțiunii. Or, învinuirea formulată de către procuror nu corespunde în totalitate conținutului normei prevăzute la art.349 alin.(1¹) Cod penal și nu corespunde în totalitate faptelor constatate a fi săvârșite de către inculpat;

- potrivit conținutului normei legale, sintagma „fie nimicirea bunurilor acestora în scopul sistării activității lor de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violența sau altei persoane, nu este despărțită prin virgulă și respectiv, este privită în ansamblu și condiționată de acțiunea de nimicire a bunurilor;

- în cazul aplicării violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere, așa cum s-a constatat în speță, scopul infracțiunii este unul special - sistarea activității de serviciu a persoanei cu funcție de răspundere, ori al schimbării caracterului activității de serviciu a persoanei cu funcție de răspundere în interesul celui ce amenință sau al altei persoane. Respectiv, în situația aplicării violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere este important ca fapta să fie săvârșită anume în timpul exercitării de către persoana cu funcție de răspundere a atribuțiilor sale de serviciu, și anume în scopul sistării activității de serviciu a acesteia, sau cu scopul schimbării caracterului activității de serviciu a persoanei în interesul celui ce amenință sau al altei persoane. În situația în care acest scop lipsește, consideră că art.349 alin.(1¹) Cod penal, nu poate fi reținut la calificare;

- probele obținute în cadrul procesului penal, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, a intervenit o circumstanță ce potrivit prevederilor art.275 Cod de procedură penală condiționează achitarea inculpatului, și anume: lipsa în acțiunile acestuia a laturii obiective și subiective a infracțiunii;

- inculpatul fiind audiat în calitate de bănuit, învinuit și ulterior de inculpat, a dat tot timpul declarații veridice și necontradictorii pe caz, susținând că nu este vinovat și a relatat cu lux de amănunte circumstanțele nevinovăției sale;

- martorii Lingă V. și Ștefanița E. au confirmat declarațiile inculpatului iar instanța de fond nu le-a dat o apreciere obiectivă și pertinentă;

- în ședința de judecată nu s-a stabilit prin careva probe certe și concludente aplicarea intenționată a violenței față de persoane cu funcție de răspundere;

- declarațiile părților vătămate nu pot fi puse la baza învinuirii și condamnării din motiv că este o probă nulă fiind obținută contrar prevederilor legale. Totodată, menționează faptul că, sentința de condamnare nu poate fi bazată doar pe declarațiile părților vătămate care sunt contradictorii și nu au fost verificate nici de către OUP și nici de către instanța de fond;

- exigențele generale de echitate consacrate în art.6 CEDO se aplica procedurilor

referitoare la toate tipurile de infracțiuni penale, de la cea mai simplă, la cea mai complexă. Precum a statuat Curtea „interesul public nu ar justifica utilizarea elementelor obținute în rezultatul unei provocări din partea poliției”. Un criteriu de delimitare a legalității acțiunilor lucrătorilor operativi și a ofițerilor de urmărire penală de comportamentul provocator în procesul de depistare îl constituie faptul că inițiativa de comitere a infracțiunii le aparține ultimilor;

- în sensul art.6 CEDO, instanța de judecată trebuie să stabilească dacă procesul penal în ansamblul și inclusiv modul în care mijloacele de probă au fost administrate, a fost unul echitabil;

- în prezenta cauză, atât inculpatul, cât și apărătorii deși au putut interoga unii martori cât și presupusa parte vătămată, s-a constatat că restul probelor nu coroborează cu declarațiile acestora, iar o condamnare a inculpatului fondată într-o măsură determinantă pe aceste mărturii ar fi incompatibilă cu art.6 CEDO;

- conform jurisprudenței CtEDO (G. și Santangelo c. Italia, GuiUoury c. Franța, Zentar c. Franța, Calabro c. Italia), Curtea a arătat că „art. 6 autorizează instanța să-și întemeieze condamnarea pe depoziția unui martor al acușării pe care inculpatul sau avocatul său nu l-au putut interoga în nici un stadiu al procedurii, numai dacă este imposibilă localizarea martorului, fiind necesar să se demonstreze că s-au depus toate diligentele și că martorul a fost căutat activ, iar mărturia să nu fie singurul element pe care se sprijină condamnarea”.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Ape Comrat din 25 iunie 2019, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. Instanța de apel a statuat că, instanța de fond, judecând cauza a verificat sub toate aspectele circumstanțele de fapt și de drept, complet și obiectiv a apreciat probele administrate, și întemeiat a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului Ștefanița Gh. corect au fost încadrate juridic în baza prevederilor art.349 alin.(1¹) Cod penal, după indicii: aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere în scopul sistării activității lui de serviciu în legătură cu participarea acestei persoane la prevenirea ori curmarea unei fapte antisociale, iar vinovăția acestuia în comiterea faptei imputate este pe deplin confirmată.

Instanța a considerat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, veridicității și coroborării, just stabilind vinovăția inculpatului Ștefanița Gh. în comiterea infracțiunii imputate prevăzute de art.349 alin.(1¹) Cod penal.

Alegațiile părții apărării cu privire la faptul că, de către partea acușării nu s-a demonstrat prezența faptei prejudiciabile exprimată prin acțiunea de aplicare a violenței în scopul sistării activității de serviciu a persoanelor de răspundere, instanța de apel le-a considerat ca fiind neconvingătoare din următoarele motive.

Analizând materialele cauzei ce au fost examinate de instanța de fond, instanța de apel a constatat că prima instanță just a apreciat probele prezentate de către părți și întemeiat a ajuns la concluzia asupra vinovăției lui Ștefanița Gh. în comiterea infracțiunii prevăzute de art.349 alin.(1¹) Cod penal.

Instanța de apel a reiterat că, declarațiile inculpatului Ștefanița Gh. cu privire la

faptul că nu a cunoscut că persoanele care l-au reținut sunt polițiști se combat prin declarațiile lui însuși prin care a indicat că fiul său Ștefanița M. l-a recunoscut pe unul din polițiști, care s-a dovedit a fi partea vătămată Jomir S.

Faptul dat denotă că inculpatul din start indică opinii contradictorii, invocând faptul nevinovăției sale axându-se pe poziția lipsei în acțiunile sale a elementelor constitutive a infracțiunii.

Totodată, alegațiile inculpatului se combat prin declarațiile celorlalte părți vătămate în cauza dată și anume Gospodinov G., Prepeliță M., Leva A. și martorilor Barbarov I. și Ciubotaru I..

Instanța de apel a considerat, că aceste declarații ale părților vătămate și martorilor sunt consecutive, coroborează cu alte probe în cauză și în întregime corespund circumstanțelor cauzei.

Instanța de apel a constatat, că nu există temeiuri de a nu crede declarațiilor părților vătămate Gospodinov G., Prepeliță M. și Leva A. date sub jurământ de către aceștia atât în cadrul urmăririi penale, cât și în ședința de judecată și de a le considera ca fiind necorespunzătoare realității.

Instanța de apel a reținut că, vina inculpatului se confirmă și prin materialele cauzei, care sunt: - *raportul OUP al SUP a IP Leova, Denis C. din 23.01.2015 privind înregistrarea infracțiunii în REI-1 al IP Leova, (f.d.5, vol. I); - informația telefonică din 23.01.2015, ora 19²⁰, parvenită de la Șeful SII al IP Leova, Jomir S. (f.d.8, vol. I); - procesul-verbal de cercetare la fața locului din 24.01.2015 cu tabelul fotografic (f.d.9-12, vol. I); - procesul-verbal nr.9 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei din 23.01.2015 (f.d.22, 23, vol. I); - procesul-verbal nr.8 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei din 23.01.2015 (f.d.25, 26, vol. I); - procesele-verbale nr.10, 12, 11, 13 ale examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei din 23.01.2015 (f.d.27,28; 29, 30; 31, 32; 33, 34; vol. I); - raportul de expertiză medico-legală nr.15 din 30.01.2015 cu tabelul fotografic (f.d.61-63, vol. I); - raportul de expertiză medico-legală nr.16 din 26.01.2015 cu tabelul fotografic (f.d.71-73, vol. I); - raportul de expertiză medico-legală nr.17 din 30.01.2015 (f.d.81, vol. I); - raportul de expertiză medico-legală nr.14 din 26.01.2015 cu tabelul fotografic (f.d.89-91, vol. I); - procesul-verbal de examinare a obiectului și tabelul fotografic, din 24.01.2015 (f.d.119-121, vol. I); - procesul-verbal de ridicare din 09.02.2015 (f.d.123, vol. I); - procesul-verbal de cercetarea a obiectului din 09.02.2015 (f.d.124, vol. I); - procesul-verbal de ridicare din 24.01.2015 (f.d.127, vol. I); - procesul-verbal de examinarea a obiectului din 27.01.2015 (f.d.128-129, vol. I); - procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Leva A. și învinuitul Ștefanița G. din 19.02.2015, (f.d.176-178, vol. I); - procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Leva A. și învinuitul Ștefanița M. din 19.02.2015 (f.d.179-181, vol. I); - procesul-verbal de confruntare dintre Barbarov I. și învinuitul Ștefanița G. din 19.02.2015, (f.d.182-185, vol. I); - procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Jomir S. și învinuitul Ștefanița M. din 27.02.2015 (f.d.186-190, vol. I); - procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Gospodinov G. și învinuitul Ștefanița G. din 27.02.2015, (f.d.191- 194, vol. I); -*

procesul-verbal de confruntare dintre Barbarov I. și învinuitul Ștefanița M. din 27.02.2015, (f.d.195-199, vol. I); - procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Gospodinov G. și învinuitul Ștefanița M. din 27.02.2015 (f.d.200-203, vol. I); - procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Jomir S. și învinuitul Ștefanița G. din 05.05.2015, (f.d.206-208, vol. I); - procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Prepeliță M. și învinuitul Ștefanița G. din 05.05.2015, (f.d.209 - 211, vol. I); - procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Prepeliță M. și învinuitul Ștefanița M. din 05.05.2015 (f.d.212 - 215, vol. I); - copia ordonanței de pornire a urmăririi penale din 23.01.2015 (f.d.222, vol. I); - copia ordonanței privind dispunerea constituirii grupului de ofițeri de urmărire penală din 23.01.2015 (f.d.223, 224, vol. I).

Instanța de apel a considerat ca fiind nefondate argumentele părții apărării cu privire la faptul că, *”este necesar ca făptuitorul la săvârșirea infracțiunii să manifeste buna știință, adică să fie manifestată certitudinea că se efectuează un act de violență și sistare a activității de serviciu, în lipsa unei certitudini nu v-a putea fi aplicată prevederile art.349 alin.(1¹) Cod penal fapt. în cadrul procesului judiciar nicidecum nu s-a constatat că Ștefanița Gheorghe Xxx și-a manifestat intenția de a aplica violența fizică cât și de a sista activitatea presupuselor victime”*, deoarece confirmat este faptul că persoanele vătămate din speță: Jomir S., Leva A., Gospodinov G. și Prepeliță M. făceau parte din grupul de ofițeri de urmărire penală, inclusiv ofițeri fără statut de ofițer de urmărire penală cu acordarea acestui statut pe cauza penală pornită în baza art.145 alin.(1) Cod penal, pe faptul omorului cet. Pînzaru I., fapt confirmat prin ordonanța din 23.01.2015.

În circumstanțele indicate mai sus, cercetând și celelalte probe ale părții acuzării în ansamblu cu conținutul declarațiilor părților vătămate, declarațiile martorilor părții acuzării, instanța de apel nu reținut temeieri legale de a pune aceste probe la îndoială, deoarece acestea în întregime coroborează cu materialele dosarului din motivul utilității lor, iar conținutul fiecăreia din aceste probe certifică despre faptul, că în privința părților vătămate au fost comise anume infracțiune înscrisă la art.349 alin.(1¹) Cod penal, care i-a fost incriminată inculpatului Ștefanița G. și veridic a fost stabilită participația acestuia la comiterea acestei infracțiuni, iar existența obiecțiilor prin nimic confirmate ale inculpatului și apărătorului său, nu au fost combătute prin careva date factologice și probe reale ce puteau fi reținute de instanță.

Astfel, instanța de apel a reiterat că, organul de urmărire penală corect a calificat acțiunile inculpatului pe art.349 alin.(1¹) Cod penal și instanța întemeiat a stabilit vinovăția acestuia în baza articolului indicat, adică aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere în scopul sistării activității lui de serviciu în legătură cu participarea acestei persoane la prevenirea ori curmarea unei fapte antisociale.

Respingând poziția părții apărării privind achitării inculpatului, instanța de apel a conchis că, materialele cauzei demonstrează că anume Ștefanița G. a săvârșit fapta imputată și în condițiile relatate, astfel instanța de fond corect a stabilit că, în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele infracțiunii prevăzute de art.349 alin.(1¹) Cod penal pentru fapta comisă la 23.01.2015, inclusiv și latura obiectivă, argumente pe care

instanța de apel le acceptă și pentru a evita repetări inutile le-a însușit, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența și practica CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6§1 CoEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19.04.1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Instanța de apel a stabilit că, pedeapsa aplicată în privința inculpatului de către prima instanță, corespunde criteriilor de individualizare, aceasta fiind în limitele stabilite de sancțiunea normei incriminate.

6. Avocatul Rotaru Vitalie a declarat recurs ordinar, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, solicitând casarea sentinței și deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare sau după caz pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului Ștefanița Gheorghe, întrucât fapta nu a fost săvârșită de către acesta, iar faptele acestuia nu întrunesc elementele infracțiunii.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor menționate în cererea de apel (*pct. 3 din prezenta decizie*), suplimentar indicând:

- instanțele de fond incorect au ajuns la concluzia că inculpatul Ștefanița G. se face vinovat de infracțiunea incriminată;

- acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii;

- instanța de fond și cea de apel au dat o apreciere eronată probelor prezentate de către acuzare și cercetate în cadrul ședinței de judecată;

- instanța de apel nu a luat în considerație că pornirea urmăririi penale pe caz s-a efectuat cu esențiale încălcări a prevederilor art.262 și 274 Cod de procedură penală, în lipsa unei sesizări înaintate în ordinea art.262 Cod de procedură penală, sau a unui raport de autosesizare a procurorului în care să fie expuse circumstanțele depistate și să se dispună înregistrarea infracțiunii. Prin prisma art.94 alin.(1) pct. 4) Cod de procedură penală;

- CtEDO s-a pronunțat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (cauza Varga și alții v. Ungaria, hotărârea din 10.03.2015, § 104; cauza Norbert Sikorski v. Polonia, hotărârea din 22.10.2009, §158), statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției, și nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (cauza Kyprianou v. Cipru, hotărârea din 15.12.2005, §108). Or, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei;

- instanța de apel nu s-a expus asupra declarațiilor date de către martorii Lingă V. și Ștefanița E. au confirmat declarațiile date de către cet. Ștefanița Gh. iar instanța de fond nu le-a dat o apreciere obiectivă și pertinentă;

- declarațiile părților vătămate nu pot fi la baza învinuirii și condamnării din motiv că este o probă nulă fiind obținută contrar prevederilor legale, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată doar pe declarațiile părților vătămate care sunt contradictorii și nu au

fost verificate nici de către OUP și nici de către instanța de fond.

7. Procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat de către avocatul Rotaru Vitalie în numele inculpatului, solicitând inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat, Colegiul penal constată că titularul acestuia invocă temeiuri pentru recursuri stipulate la pct. 6), 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, semnalând totodată și pct. 8) și 15 a aceleiași norme procesual penale, potrivit cărora instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.

Însă Colegiul reține că, recurentul nu a indicat concret circumstanțele prin care se constată că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, care este eroarea gravă de fapt pe care a admis-o instanța de apel și care anume elemente constitutive ale infracțiunilor incriminate inculpatului nu au fost întrunite, or poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul recurentului prin constatări subiective constituie o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

În acest context, Colegiul penal ține să menționeze că, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica. Or, conform art.24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

La fel, recurentul a invocat temeiul pentru recurs stipulat la pct. 6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Reieșind din temeiul pentru recurs invocat în raport cu actele cauzei, Colegiul

penal conchide că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului în cauză, din următoarele considerente.

Colegiul penal constată că preponderent argumentele formulate de apărare se referă la modalitatea de apreciere a probelor, în special recurentul obiectând asupra depozițiilor martorilor Barbarov I., Ciubotaru I. și părților vătămate Gospodinov G., Jomir S. Prepelița M. și Leva A., care sunt colaboratori ai MAI, considerând că aceste declarații urmează a fi apreciate critic, deoarece anume aceștia au fost persoanele care l-au reținut pe inculpat la 23.01.2015, iar în urma reținerii, le-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate.

La acest punct de analiză, instanța de recurs menționează că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, acestea fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Din atare considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului raportat la învinuirea imputată acestuia prin actul de învinuire și sesizare a instanței.

Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”(art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală), se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (*persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea*).

Colegiul penal, verificând subsidiar materialele dosarului, specifică că judecând apelul instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței de condamnare a inculpatului Ștefanița Gh., care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art.100 alin.(4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate de instanțe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că faptele imputate inculpatului corespund elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.349 alin.(1¹) Cod penal.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile

art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse în pct.5. al prezentei hotărâri.

În contextul în care analizăm critica cu privire la examinarea unilaterală a probelor de către instanța de apel, nu ar fi depășit să facem referire și la prevederile art.101 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu are o valoare prestabilită pentru instanță.

De altfel, conducându-se anume de aceste reglementări, instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului, după cum afirmă recurentul, ci coroborându-le le-a analizat în ansamblu lor, apreciind just că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală și a-i incrimina inculpatului Ștefanița Gh. săvârșirea infracțiunii cu indicii: aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere și în scopul sistării activității ei de serviciu.

Prin urmare, simplul fapt că apărarea susține o anumită versiune cu privire la faptele desfășurate la 23.01.2015 și interpretează probele după propria opinie, nu constituie un motiv suficient pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum se solicită în recursul dedus judecății.

Distinct de cele menționate, instanța de recurs enunță și faptul, că criticele invocate în recursul apărării au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de apel și, cărora instanța de apel, le-a dat o motivare corespunzătoare și argumentată, soluție pe care instanța de recurs o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *cauza Albert vs România din 16.02.2010*, statuează că art. 6§1 din CtEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*hotărârea Van de Hurk vs Olanda, din 19.04.1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens, iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Prin urmare, temeiul de recurs semnalat de recurent, prevăzut de art.427 alin.(1) pct. 15) Cod de procedură penală, în sensul că instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză, Colegiul penal notează că nu se confirmă, or hotărârile CtEDO la care face referire autorul recursului, au avut ca obiect de discuție alte circumstanțe decât cele existente în prezenta cauză.

Reieșind din cele expuse, constatând că, în cauză, există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel cu privire la inculpatul Ștefanița Gh., Colegiul penal consideră că nu este incident cazul de casare prevăzute de dispoziția art.427 alin.(1) pct. 6), 8), 10) și 15) Cod de procedură penală,

apreciind ca fiind neîntemeiate criticele formulate sub aceste aspecte de către recurent.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide, că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.art.414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursul ordinar declarat de către avocatul Rotaru Vitalie în numele inculpatului urmează a fi declarat inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

9. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Rotaru Vitalie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 25 iunie 2019, în cauza penală în privința lui *Ștefanița Gheorghe Xxx*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 05 martie 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac